

вяване на общо възстание. Поддържа, че българският народ трѣбвало да получи пълна свобода.

„Българинътъ иска — пише вестникътъ — да живѣе, той иска своята свобода и независимостъ, но свобода пълна и човѣшка... Неговиятъ свѣщенъ гласъ изговаря сѣки часъ и сѣка минута: свобода, свобода и свобода. Нека да покажеме и ние южните славяне предъ Европа и нейната дипломация, че и ние сме народъ, че и ние искаме да живѣеме свободно и човѣшки. Нека Богъ да благославя възстанието въ Босна, въ Херцеговина и въ нещастната наша България!“... (бр. 1, г. I, 1876 г.). Вестникътъ изказва разочарованието си отъ поведението на европейската дипломация и държането на европейския печатъ по време на вълненията въ Турция. Европейскитѣ сили свиквали разни конференции и събрания, които нѣмали друга цель, освенъ да запазятъ Турция отъ разкапване и да чертаятъ планове въ ущърбъ на славянскитѣ народи. Затова българитѣ не трѣбвало да вѣрватъ нито на обещанията на силитѣ, нито на турскитѣ шумове за реформи и конституция, а да събератъ силитѣ си и се хвърлятъ въ борба съ врага:

„И така единственото наше спасение зависи отъ собствено нашите мишници; ние не трѣбва да чакаме помощъ отъ другите защото у нихъ нѣтъ спасение, говори Св. Писание... Никакви реформи, никакви нови конституции не ще се турятъ въ дѣйствиe въ Турция, както не са се туряле до сега толкова обѣщани и написани преобразования“... Следователно, продължава вестникътъ, „сичката надѣжда и спасение на Босна, Херцеговина и на България днесъ зависи отъ нашитѣ юнаци, отъ тѣхни храбри войводи както са: Карагеоргиевичъ, Петковичъ, Христо Ботйовъ, Дюстабановъ, Тѣрневъ и пр.“ (бр. 8, г. I, 1876 г.).

„Български Гласъ“ става изразъ на възмущението на ония срѣди, които не одобрявали дейността на Екзархията, която не преставала да търси начинъ за примирение съ патриаршията. Не намира никаква логичностъ въ този стремежъ: следъ като десетилѣтния били водени борби за отдѣляне отъ патриаршията, сега — да се полагатъ усилия за намиране основа за споразумение съ нея! Въ този върховенъ моментъ вниманието на народа не трѣбвало да се отвлича съ подобни безполезни акции...

Информацията на вестника е добра. Той отбелязва развитието на Херцеговинското възстание и вълненията въ Турция; разискванията въ конференциитѣ въ Цариградъ; всички по-важни турски актове, а следъ обявяване на руско-турската война — нейния ходъ и пр. Увлѣченъ е билъ отъ идеята за политическо освобождение до такава степенъ, че пренебрегва всички образователни и книжовни въпроси. Само отъ време на време се появява по нѣкоя критика за излѣзла книга.